

ВЕНЦЕСЛАВ КОНСТАНТИНОВ

ДВЕ СЛЪНЦА

chitanka.info

На Маргарит Минков

Имало някога на небето две слънца.

Едното било розово-синьо, с резедави ресни по края, малко квадратно — малко триъгълно, а в празнични дни — зелено и крехко като зелка и тогава зайците скачали до небето и си похапвали слънце. Било много добродушно това слънце — мравка да мине по небето, път ще ѝ стори — и все се усмихвало някак в себе си, като и през ум не му минавало да се сърди на хората, дето го замеряли с ледени висулки. Защото, не знам дали сте чували, но някога тази игра била много разпространена по земята и всички се надпреварвали да хвърлят по слънцата ледени висулки, като устройвали за тази цел дори международни състезания и олимпиади...

А пък второто слънце било едно такова никакво, разкривено и изкорубено, на цвят бозаво. В средата си имало дупка и в тази дупка живеела усмивката му. Защото и то — като всички слънца — било с добро сърце и малко нещо лекомислено. Види се на бозавото слънце много се харесвало да се шляе без посока по небето, защото цялото било прашно и раздърпано, а шапката му била развласена от птиците. Но най-много от всичко слънцето обичало да лети ниско над градовете и селата, престорено на лилаво занзибарско слонче с лъскава станиолова опашка. Щом го зърнели децата такова престорено, начаса му изпращали шарените си хвърчила и слънцето ги окачвало на корема си като ордени.

Тук трябва веднага да кажем, че бозавото слънце ужасно дразнело сериозните хора, защото дори и при най-отговорни световни състезания, когато го замеряли с ледени висулки, то им се плезело с огнен език, надувало се и квакало като жаба от небето или пък разтягало облаците като хармоника и те издавали жални звуци, които късали сърцата на жените. А пък жените по земята само това и чакали — някой да им скъса сърцето!

Ето, така си живеели хората по земята криво-ляво, като сегиз-тогиз вдигали очи към небето, за да видят кое от слънцата грее — бозавото или розово-синьото. Защото двете се редували — едното

светело заран, а другото подиробед: така не се изморявали. Лошото било само, че слънцата не се разбирали помежду си и понеже цяла нощ прекарвали в караница, на сутринта често закъснявали за работа. На всичко отгоре тъкмо едното се запретне да огрее земята, другото току наднича зад някоя планина и му подвиква:

— А бе, драги господине, защо е тази паника!

Сетне вади от вътрешния си джоб огледалце и му праща слънчеви зайчета в очите. И розово-синьото слънце подгонва бозавото слънце зад планините и ето ти беда — посред бял ден, при две слънца, на работа нито едно и земята потънала в мрак, все едно, че е спрял токът на небето! Ходят хората умърлушени, оплакват се в слънчевата система, но кой ще вземе да ти обръща внимание за такива слънчеви истории!

И ето един ден какво се случило. Да вземе едното слънце да се престори на другото! Боядисало се с розово-синя боя, окачило си резедави ресни, наконтило се и върви бавно-бавно по небето: ту квадратно, ту триъгълно, а по средата — дето е дупката с усмивката му — зелено и крехко като млада зелка. А пък зайците само това и чакат: като се разскачали — иска им се да си хапнат слънце в делничен ден! От гюрултията другото слънце се събудило и що да види — по небето крачи самото то! Търка си очите и не вярва. А когато едно слънце престане да вярва на очите си, работата е вече сериозна! И като не знаело какво да стори, слънцето попъшкало малко, попъшкало, па се разревало с пълен глас. А да видите само как плаче едно слънце! Едри сълзи като гроздови зърна се ронят по земята и дето тупнат пониква цвете с червено марсианско око! За кратко време земята се изпълнила с марсиански очи, които загледали строго и не давали шумка да шумне, пиле да прехвъркне, камо ли дете да гъкне!

А като видяло всичко това, бозавото слънце се уплашило и бързо-бързо запелтечило:

— Но аз без да искам! Без да искам!

После започнало да трие розово-синята боя от себе си, да къса резедавите ресни и да се лишава от всякакви преструвански удоволствия. И след малко пак се превърнало в едно нищо и никакво бозаво слънце, разкривено и изкорубено, раздърпано и развласено, а на всичко отгоре — изцапано с боя! Опитало слънцето за всеки случай да се престори на лилаво занзибарско слонче с лъскава станиолова

опашка, но къде ти! Отдолу го гледат строги марсиански очи, зайците вият като вълци и скърцат със зъби, а другото слънце плаче ли плаче. При това положение — бас държа — никой не може да се престори на слонче, па макар и занзибарско! Който иска, нека опита! Тогава бозавото слънце се приближило до другото, подсмръкнало виновно и промълвило:

— Аз няма вече!

А розово-синьото слънце се сепнало, въздъхнало успокоено и по лицето му изгряла усмивка — значи онова там не било това тук, а пък това тук не било онова там! И като се хванали двете за ръце, пък като заиграли, заскачали — тресе се небето и кънти от радостни слънчеви викове:

— Ти гониш! Ти гониш!

А хората гледат всичко това и свят им се вие. Та кажете, това живот ли е? На небето слънцата си играят на гоненица, долу разни ми ти зайци вият като вълци и скърцат със зъби, а зачервени от бдителност марсиански очи гледат строго, без да мигат! Дошло им на хората до гуша, покатерили се на едно дърво и със сак за пеперуди уловили двете слънца. После зачукали, заблъскали, майсторили цяла седмица и накрая си направили слънчев велосипед. Качили се на него хората, пътували три хиляди осемстотин шейсет и пет години и половина и намерили друга земя, където греело само едно слънце — кръгло, жълто и замислено.

Добросъвестно било това слънце — нито закъснявало за работа, нито се карало с някого, нито се плезело на хората, когато го замеряли с ледени висулки. А пък зайците на тази земя едни кротки — дори не се сещат да погледнат нагоре, да видят дали не става слънцето за ядене!

Най-сетне си отдъхнали хората, дните им затекли без луди слънчеви шеги. А пък предишните, вече ненужни слънца хвърлили в един дълбок кладенец и те си стоят там и до днес. Всички са доволни, само дете децата въздишат понякога и им се иска да тръгнат да бродят — да намерят кладенеца и да извадят слънцата-немирници. Защото, признайте си, къде по-добре си е да греят на небето две слънца — едното сутрин, другото следобед. А пък зайците нека си скачат, колкото искат — и те имат право на една слънчева закуска, поне в празник.

И тук да ви издам една тайна: намерят ли децата двете слънца, някой ден ще си направят от тях тротинетка и с нея ще обиколят безкрайната небесна шир, за да открият друга, още по-хубава земя с три слънца...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.